



Arrest

nr. 155 494 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er interne bescherming voorhanden is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoekers betoog omtrent een intern vestigingsalternatief, is te dezen niet dienstig vermits in casu geen toepassing gemaakt wordt van een intern vestigingsalternatief.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 september 2015, volhardt verzoekende partij in haar middelen van het verzoekschrift en licht zij toe dat haar relaas dat betrekking heeft op een vendetta onterecht als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Zij vervolgt dat de feiten dateren van 2009 en zij toen pas 16 jaar was zodat een aantal onduidelijkheden te verklaren zijn door haar leeftijd. Verzoekende partij stelt dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd over de recente gegevens en zij wijst er op dat vendetta in Kosovo nog altijd bestaat. Verzoekende partij besluit dat zij in hoofdorde vraagt de beslissing te vernietigen of haar te erkennen als vluchteling, ondergeschikt de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat de feiten dateren van 2009 en zij toen pas 16 jaar oud was, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hier eerder in haar verzoekschrift niet de minste melding

van maakte. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift immers veeleer tot algemeenheden, doch maakte nergens gewag van het feit dat de ingeroepen problemen reeds van 2009 dateren en zij toen nog erg jong was. De Raad wijst erop en benadrukt dat de vraag tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden/vergetelheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Hoe dan ook biedt verzoekende partij haar verschonend betoog omtrent het tijdstip van de feiten en haar jeugdige leeftijd toen geen verklaring of rechtvaardiging voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij recent tijdens haar twee gehoren op het Commissariaat-generaal op 27 maart 2015 en 10 april 2015 enkele frappant tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde omtrent haar beweerdde problemen met D. Gelet op die contradicties en voorts o.a. de vaststelling dat haar bewegingsvrijheid in Kosovo zoals die blijkt uit haar verklaringen haaks staat op de door haar beweerdde vendetta, vaststellingen welke zij niet ontkracht of weerlegt, kan niet of nauwelijks geloof worden gehecht aan verzoekende partij haar relaas.

Verzoekende partij gaat met haar argumentatie ter terechtzitting hoe dan ook, net als in haar verzoekschrift waarin zij die pertinente motieven geheel ongemoeid laat, geheel voorbij aan, en zij gaat niet in het minst in op het pertinente en determinerende motief in de bestreden beslissing dat zij niet aantoonde dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met D. geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hem bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen, op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 2 september 2015 opgenomen grond vermogen te ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS